

Juhász Anikó

Sakkjátszmák

A minap épp filmet néztem, hol egy nő fennhangon azt mondta: *nos, Bástyá úr...*; tudtam, narancsként zöld citromot ettem, s e név mögött a messzi kor lapul.

Matt volt a kor, s oly fekete-fehér, akár a ködben a fekete bodza – s noha királyt *ő* nem veszejtett, riadt *futó*ként cikázott sok-sok bokra.

Paraszt éhezett, pincében disznót vágott, és ha Bástyá úr jött... ment a ló, ki oly gerinces volt, s olyan nyeszlett, hogy vígan magára tűzte egy karó.

S bár a mi Bástyánkban sem a zene, sem Erkel nyomokat mélyen nem hagyott, attól még mattot az embervilágnak hetente adott, hiszen... adhatott.

Bástyá úr aztán úszni vágyott, és bő, langy vizet kerített a Hold *neki* – mert ki elvtársként úr volt, az úszni vágyik, s a vizet a Holdon szereti.

S ha a kisember nyolc mezőt látott, mert álmába még hetet befűtt a szél – szemét nyitva, már Bástyá úr homálylott, ki a szavaknál is túlabbra ér.

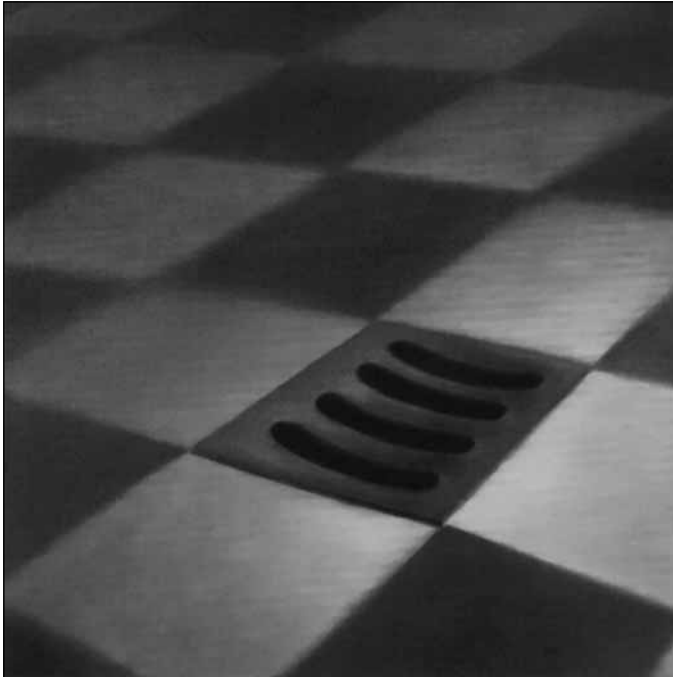
S míg királynő *nem* lett az asszony, ki tudta, a bodza ott kinn, *hol* fekete, a ló folyton azt kérdezte, ha az úr megjön, akkor én, vajon, leszek-e.

És ugrott a ló, „bocsáss meg, ó, én királynőm”, így mondta nejének a ló, ám sejtette, szava túlon túl ékes, az *ő* korában ez már nem való.

Szántottak mezőt, fekete-fehéret – látsszon,
hol nyugszik majd a hóvirág..., és tudják,
hol kapja le az ég a Napról a rebellis,
füllelt bóbítát.

Ürült a tábla, kókadt a mező, és cipőjét lopta
a paraszt messzebb; bár közben attól félt,
egyszer rászólnak: hé, a lábadat,
azt hol szerezted?

S míg jattolt a boltosnak a lány, ki folyton vert
csipkéket vitt, cipelt haza..., egy sakkjátszmában
már mattot kapott a honderűben épp
nem fürdő haza.

SÓVÁRADI VALÉRIA

TEREP